

РЕШЕНИЕ

№ 9201

гр. София, 19.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 30.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **9880** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от В. С. С. от [населено място] чрез адв. Р. В. от Б. срещу Решение № 32-479105/17.07.2023г. на Директора на ТД „Митница В., с което се отказва да се приеме митническа стойност на декларираната стока №1 по МД № MRN19BG002002014763R1/02.09.2019г., определя се митническа стойност в размер на 53 281,44лв. определя се вземане под отчет и досъбиране на вносно мито и ДДС в размер от 14479.86 лева и законна лихва върху сумата за периода от 02.09.2019г. до датата на връчване на решението и за периода, следващ определения в решението срок за доброволно изпълнение до датата на плащане на задължението.

Излагат се подробни мотиви, обосноваващи незаконосъобразност на оспорения акт. Счита, че същият е издаден при съществени процедурни нарушения и в противоречие с приложимото право.

Производството е започнало при липсващи основания, като не са ангажирани доказателства за основателност на съмненията на митническите органи относно стойността на деклариания автомобил. Проверката е следвало да установи автентичността на документите, представени пред митническите органи при декларирането на стоките, както и дали декларираната стойност е последната договорна стойност на стоките, продадени за износ с местоназначение в митническата територия на Съюза, непосредствено преди въвеждането им в посочената територия, което счита, че не е сторено.

Видно било от проверката, че в хода ѝ не са установени неавтентичност на

представените документи, нито че декларираната цена е различна от договорната. Сочи, че с оглед доказателствената тежест на ответника, не е налице проведено такова доказване.

В решението се твърди, че от американските митнически органи са предоставени сканирани документи, представляващи електронна информация за износ, без да е ясно кои са тези документи.

Неприемането на декларираната митническа стойност не може да бъде обосновано и с това, че трето лице е декларирало някаква различна стойност, тъй като то не може да обвърже жалбоподателя. Намира, че липсват автентични доказателства за това, като информацията, предоставена от американските власти пресъздава информация от търговци и не може да се счита за автентична.

Сочи, че независимо, че декларираната стойност при износа е отхвърлена като приложима за целите на определяне на договорната стойност, същата е приета за целите на чл. 74, §3 от Регламент /ЕС/ №952/2013г. Последното счита, че представлява съществено противоречие, тъй като е налице едновременно приемане и отхвърляне на едни и същи данни за целите на остойносттаване на процесния автомобил. Сочи, че ако декларираната стойност при износа на процесния автомобил е приета, тя трябва да бъде използвана за целите на чл. 70, §1 от Регламента.

На следващо място счита, че тази цена не може да се използва като базова за определяне на митническата стойност, тъй като на територията на ЕС са налични алтернативни стойности, с което е нарушена разпоредбата на чл. 144, §2, б. б от РИ, съгласно която митническата стойност не може да бъде определена въз основа на система, при която се използва по-високата от две възможни стойности.

Сочи, че за да определи новата митническа стойност, органът неправилно е приложил нормата на чл. 74, пар. 3 от Регламент /ЕС/ 952/2013 във връзка с чл. 144, §2 от Регламент за изпълнение /ЕС/ 2015/2447МКС.

Съгласно чл.70, §1 и 2 от МК, митническата стойност на внасяните стоки е договорната им стойност, т.е. действително заплатената или подлежаща на плащане цена. Чл. 140, §1 от Регламента се прилага при наличие на основателни съмнения дали декларираната стойност представлява платената стойност, като следва да се изиска от декларатора допълнително доказване на това обстоятелство. Ако и след представянето им, не отпаднат съмненията се прилагат последователно б. а/ до б. г/ от пар. 2 от МК, когато митническата стойност не може да се определи по §1. Съгласно чл. 74, пар.3 от МК, когато митническата стойност не може да се определи по §1, тя се определя въз основа на наличните данни на митническата територия на Съюза, като се използват разумни способности.

Същите са в отношение на субсидиарност, когато стойността не може да бъде определена чрез прилагането на правило .

Правомощието на органите на отхвърлят декларираната стойност възниква при основателни съмнения по смисъла на чл. 140 от Регламента, които подлежат на доказване във всеки конкретен случай, каквото в процесния не е проведено.

Прави се извод за неправилност и необоснованост на оспорения акт, както в частта, с която не е приета декларираната стойност на стоката, така и в тази, с която е определена нова такава от страна на органа.

Моли за отмяна на решението.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. В. с пълномощно по делото. Претендира разноски по делото, за които представя списък.

Депозира писмени бележки.

Ответникът Директор на ТД „Митница В.“ се представява от юрк. Ш., като оспорва жалбата и моли жалбата да бъде отхвърлена.

Съдът намира жалбата за допустима, като подадена от лице, чиито интереси са засегнати от акт.

Разгледана по същество, същата се явява основателна по следните съображения:

По фактите се установява следното:

Жалбоподателят В. С. е закупил употребявано превозно средство марка „А.“, модел Q7, тип Бензин, първа регистрация 02.01.2018г. от С. американски щати и е декларирал същото при вноса при режим му в Република България с митническа декларация на стойност 4560 USD. След извършена проверка и запитване, е получена информация от Американска служба „Митници и гранична охрана“ вх. № 32-177817/01.06.2022г. Ц. и входирана при Митница В. но 17.06.2022г. Прието е, че съгласно информацията в писмото ЕЕІ – американски еквивалент на европейска митническа декларация за износ, като съдържа данни както за декларираната стойност на ППС при износа, така и страната на местоназначение. В приложеното писмо е посочено конкретният автомобил с получател В. С., при посочен износител EAUSA LLC, пристанище на разтоварване В., страна на получаване България.

Прието е, че за процесния автомобил са представени относими документи от страна на митническите власти в САЩ и същите представляват годно доказателство за извършената проверка.

Изпратено е писмо от 23.07.2022г. до В. С., който е представил отговор от 17.10.2022г., в който заявява, че цената на колата е такава, поради тотална щета. От представената от американските власти информация е прието, че декларираната стойност при износа е 30 250 USD или 53 281.44 лева, която е значително по-висока от цената, която е декларирана при вноса в България.

Установена е съществена разлика между цената на износ и внос, което е дало повод за съмнение, че декларираната цена при поставяне на стоките под режим не представлява общата платена цена, поради което същата следва да бъде определена по реда на чл.70, пар.1 от М.

Посочено е, че когато митническата стойност на стоките не може да се определи съгласно чл. 70 от М., тя се определя по реда на чл. 74, пар.2 от М., като се прилагат последователно букви от а./ до г./.

Прието е, че методът, предвиден в чл. 74, пар.2, б.а от М. е неприложим, тъй като следва да са налице идентични стоки, произведени в същата държава, които са еднакви във всяко отношение, което в случая е невъзможно, поради техническото състояние на автомобила. Прието е, че е неприложим методът и по б.б, предписваща сравнени със сходни стоки, тъй като не се установени деклариран и приети митнически стойности за употребявани автомобили по марка и модел с първоначална регистрация с произход САЩ, внасяни приблизително в същия период. Прието е, че предвид че няма информация за техническото състояние на автомобила, е невъзможно да се установи сходна стока със същите характеристики, амортизация, което прави невъзможно използването на този метод.

Третият алтернативен метод, свързан с основаване на единична цена, по която се продава на митническата територия Съюза най-голямото сборно количество от внасяните стоки е отхвърлен, тъй като липсва база данни за единична цена, по която се продава на територията на Съюза сборното количество от от внасяните стоки.

За неприложим е приет и четвъртият метод, поради липса на данни за разходите и стойността на материалите, разходите за производство, както и допълнителните елементи.

Приложен е следващият резервен метод по чл. 74, пар. 3 от М..

Когато митническата стойност не може да се определи по горепосочените вторични методи, тя се определя въз основа на митническите данни на митническата територия на Съюза, като се ползват разумни способности, съответстващи на принципите и общите разпоредби на настоящото споразумение на всяко едно от следните: Споразумението за прилагане на член VII от Общото споразумение за митата и търговията и глава III – стойност на стоките за митнически цели от Регламент /ЕС/ №952/2013г.

Съгласно чл. VII от Г., ако митническата стойност внасяните стоки не може да бъде определена съгласно горните разпоредби, тя трябва да бъде определена като се използват разумни методи.

Така мотивиран, органът е приел, че следва да приеме митническата стойност, която е получил при кореспонденцията си с органите в САЩ, съобразно износната митническа декларация, а именно – 53281.44 лева.

До лицето е изпратено уведомление 32-422888/06.12.2022г. и 32-163337/02.05.2023г., с които му е предоставена възможност да представи становище и доказателства. С писмо от 10.03.2023г. лицето чрез адв. В. изразява несъгласие с установеното от проверката, за което е уведомено. След запознаване с възражението, органът е приел възражението за неоснователно, с оглед което е издал оспорения акт, с който не приема митническата стойност по декларация MRN19BG 002002014763R-02.09.2019г. и е определил митническа стойност за довносяне 4 524.95 лева и ДДС 9954.91 лева.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът приема:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен административен орган, по аргумент от чл. 19, ал. 7 от ЗМ. Съгласно тази норма, за целите на прилагане на чл. 29 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. решения, взети без предварително заявление, се издават от началника на митницата, където са възникнали фактите и обстоятелствата, изискващи вземането на решение. Разпоредбата на чл. 29 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. указва, че освен когато даден митнически орган действа като правораздавателен орган, разпоредбите на чл. 22 §§ 4, 5, 6 и 7, чл. 23, § 3 и чл. 26, чл. 27 и чл. 28, се прилагат и за решения, взети от митническите органи, без съответното лице да е подало предварително заявление. Следователно, оспореното решение на директора на ТД „Митница В.“, е издадено от компетентен административен орган, в границите на неговата териториална и материалноправна компетентност, съобразно чл. 101, § 1 и чл. 29 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. (М.) във връзка с чл. 19, ал. 1 и чл. 15, ал. 2, т. 8 от ЗМ във връзка с чл. 5, т. 39 от Регламент № 952/2013 г., съобразно предоставените му правомощия.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Съдът констатира, че са спазени правилата за предварително уведомяване, съгласно императивната разпоредба на чл. 22, § 6, първа алинея от Регламент (ЕС) № 952/2013 и е предоставена възможност да се изрази становище от страна на жалбоподателя, от което право той се е възползвал.

Оспореното решение е в изискуемата писмена форма и в него са посочени правните основания за издаването му, както и се съдържа изложение на фактически обстоятелства, които, според административния орган, обосновават установения в него резултат.

Митническият орган е посочил в решението си, че резултатите от направената проверка по линия на международното сътрудничество и представените констатации потвърждават съмненията, че декларираната стойност на внесенния автомобил не представлява неговата действително платена или подлежаща на плащане цена при продажбата му за износ с местоназначение в митническата територия на Съюза, поради което митническата стойност не следва да се определи по метода на договорната стойност. В изпълнение на чл. 74, § 1 от М. същата следва да се определи по един от методите, регламентирани в чл. 74, § 2 от същия, като се прилагат последователно букви от а) до г) от § 2, докато се стигне до първата от тези букви, по които може да се определи митническата стойност.

При изследване на метода, регламентиран в чл. 74, § 2, б. а) от М., за наличие на "идентични стоки", т. е. стоки, произведени в същата държава, които са еднакви във всяко отношение, включително физическите им характеристики, качеството и репутацията им, митническият орган е достигал до извод, че не може да се определи митническа стойност въз основа на идентични стоки, тъй като е невъзможно да докаже такава предвид техническото състояние на автомобила. Приложимостта на метода е обусловена от установяване, че стоки с приети договорни стойности са еднакви с внасяната във всяко отношение: технически характеристики, качество, авторитет, доверие и известност на стоките, произведени в същата държава, в която е произведена и декларираната стока, допуснаи до свободно обращение в същия момент и по същото време. Не е открита достатъчно пълна и изчерпателна информация, която да съответства на тези показатели.

По приложението на следващия резервен метод – по чл. 74, § 2, б. б) от М. е прието, че внесенният автомобил е с различна степен на амортизация, поради което е практически невъзможно да се установи сходна стока със сходни характеристики.

Митническият орган е аргументирал извод, че и третият вторичен метод (по чл. 74, § 2, б. в) от М.) е неприложим, тъй като липсва база данни за единичната цена, по която се продава на митническата територия на Съюза най-голямото сборно количество от внасяните стоки, включително за идентични и сходни такива. След като е преценил, че митническата стойност на автомобила не би могла да бъде определена и по метода по чл. 74, § 2, б. г), доколкото няма предоставена информация от вносителя за неговата себестойност, поради изчерпване прилагането на другите методи за определяне на митническата стойност, като последна възможност за определянето ѝ е прилагането на чл. 74, § 3 от М. – въз основа на наличните данни на митническата територия на Съюза, като се използват разумни способности, съответстващи на принципите и общите разпоредби на Споразумението за прилагане на член VII от Общото споразумение за митата и търговията; член VII от Общото споразумение за митата и търговията и глава трета "Стойност на стоките за митнически цели" от М..

Така въз основа на прилагане на метода на последната възможност, органът е приел за меродавна цена тази от износната декларация на стоката, за което е получил информация от Американска служба „Митници и гранична охрана“.

Съгласно чл. 70, § 1 и § 2 от М. митническата стойност на внасяните стоки е договорната им стойност, т. е. действително платената или подлежаща на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Съюза, без да се засягат корекциите, които при необходимост трябва да бъдат направени в съответствие с чл. 71 и чл. 72 от М.. Тя трябва да отразява

реалната икономическа стойност на внесената стока и да отчита всички елементи на стоката, които имат икономическа стойност - Решение от 16 ноември 2006 г., Compaq Computer International Corporation, C-306/04, т. 20.

Независимо, че при митническото остойностяване на стоките приоритетна е договорната стойност по чл. 70 от М., разпоредбата на чл. 140, § 1 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 2015/2447 дава възможност на митническите органи, при наличието на основателни съмнения дали декларираната договорна стойност представлява общата платена или подлежаща на плащане цена по чл. 70, § 1 от М., да поискат от декларатора да предостави допълнителна информация.

Ако и след предоставяне на тази допълнителна информация съмненията на митническите органи не отпаднат, то съгласно чл. 140, § 2 от Регламента за изпълнение, те могат да отхвърлят декларираната цена (т. 52 от Решение на СЕС от 28 февруари 2008 по дело C-263/06, Carboni e derivati Srl и т. 31 от Решение на СЕС от 16 юни 2016 по дело C-291/15 EURO 2004 Hungary Kft по тълкуването на чл. 181a от отменения Регламент (ЕИО) № 2454/93, съответстващ на чл. 140 от Регламент (ЕС) № 2015/2447 според таблицата на съответствието в приложение 90 към Делегиран регламент (ЕС) 2015/2446).

Тежестта за доказване на наличието на основателни съмнения като предпоставка за неприемането на декларираната митническа стойност е върху митническите органи и въз основа на предоставените му доказателства съдът следва да определи дали съмненията на митническия орган са основателни (т. 36 от решението на СЕС по делото EURO 2004 Hungary Kft).

Настоящият състав не споделя възраженията от жалбата, че органът не е изпълнил задължението си да обоснове наличието на основателни съмнения, че декларираната договорна стойност не представлява общата платена или подлежаща на плащане сума по чл. 70 от Кодекса. Информацията, предоставена от Американската служба „Митници и гранична охрана“ на САЩ е за декларирана в износната МД цена на автомобила, която значително надвишава цената, посочена в приложената от вносителя към МД за внос фактура. Информацията е предоставена въз основа на Спогодбата между правителството на Република България и правителството на САЩ за взаимна помощ между техните митнически администрации, утвърдена с Р. № 754/15.11.2002 г., обн., ДВ, бр. 45/27.05.2004 г., в сила от 1.04.2004 г. Според чл. 5, § 1 от спогодбата, при поискване митническите администрации си предоставят информация относно транспортирането и експедирането на стоките, от която са видни

стойността, произходът, местоназначението и местоположението на тези стоки, а според чл. 9, § 2 получената по силата на тази спогодба информация може да се използва при съдебни, административни или наказателни производства.

Цената, декларирана в декларацията за експорт, не може да бъде възприета безрезервно като действително платена или подлежаща на плащане цена, но с оглед обстоятелството, че от страна на вносителя не са представени други документи във връзка с начина на формиране на вписаната във фактурата цена като договор и др. и не са представени платежни документи, тя обосновава съмненията по чл. 140 от Регламента за изпълнение, като предпоставка за неприемането на декларираната митническа стойност и прилагане на вторичните методи за определянето ѝ, регламентирани в чл. 74 М.

Когато митническата стойност не може да бъде определена по правилата на чл. 70 от Регламент (ЕС) № 952/2013, остойносттаването на внесените стоки се извършва по реда на чл. 74 от същия регламент при последователно прилагане на методите в чл. 74, докато се стигне до този, по който може да се определи митническата стойност на стоките. Посочените критерии за определяне на митническата стойност са в отношение на субсидиарност и само когато митническата стойност не може да бъде определена чрез прилагането на дадено правило, следва да се приложи следващото го правило в установената поредност (Решение на СЕС от 12 декември 2013 г. по дело C-116/12, Christodoulou и др., т. 43, Решение на СЕС от 9 юни 2022 по дело C-599/20, "Baltic Master" UAB, т. 45 и др.).

Като се има предвид отношението на субсидиарност, което е налице между различните предвидени в чл. 74 М. методи за определяне на митническата стойност, митническите органи следва да положат дължимата грижа при използването на всеки един от последователните методи, предвидени в тази разпоредба преди да направят извод за неговата неприложимост. В този контекст, с оглед на задължението си за полагане на дължимата грижа, митническите органи са длъжни да проучат всички източници на информация и базите данни, с които разполагат, за да определят митническата стойност по възможно най-точния начин и най-близо до реалността. Съгласно това задължение, всеки митнически орган е длъжен да използва националната база данни, която той управлява и попълва. Доколкото тя му предоставя необходимите данни, не може да се изисква служебно или при обикновено поискване системно да се опитва да получи достъп до източници на информация или до бази данни. Евентуалното задължение

на митнически орган на държавата членка, в която се извършва митническото оформяне, да използва сведения от базите данни, създадени и управлявани от митническите органи на другите държави членки или от службите на Съюза, зависи от обстоятелството дали съответният митнически орган е в състояние да установи митническата стойност въз основа на данните, с които разполага (т. 39 и т. 42 от цитираното по-горе решение по делото FAWKES по прилагането на чл. 30, § 2 от отменения Регламент (ЕИО) № 2913/92, съответстващ на чл. 74, § 2 от сега действащия Регламент (ЕС) № 952/13 според таблиците за съответствие към него и към Регламент (ЕО) № 450/2008). СЕС има предвид МИС например, която съгласно чл. 24 от Регламент (ЕО) № 515/97 представлява централизирана система от база данни и е достъпна чрез терминали, разположени във всяка една държава членка, в която се съдържат данни от изброените в този текст категории и в която съгласно Съображение 1 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2016/346 компетентните органи на държавите членки въвеждат информация за съответните събития.

Задължението за мотивиране, което е в тежест на митническите органи при прилагането на Митническият кодекс, трябва да позволява ясно и недвусмислено установяване на причините, поради които те не са приложили един или няколко от методите за определяне на митническата стойност. Това задължение означава, че посочените органи следва да изложат в решението си за установяване на размера на дължимите вносни мита данните, въз основа на които е изчислена митническата стойност на стоките, както за да се позволи на неговия адресат да защити правата си при възможно най-добри условия и да реши, разполагайки с цялата необходима информация, дали има смисъл да обжалва, така и за да позволи на съдилищата да упражнят контрол за законосъобразност на това решение.

Въпреки, че М. се основава на система на деклариране, митническият орган не определя митническа стойност за така описания автомобил в МД, а излага мотиви, според които в националната митническа информационна система (МИСЗА) не са открити данни за декларирани за режим допускане за свободно обращение стоки, които са идентични или сходни с процесната поради специфичните повреди. Следователно той не оспорва, че превозното средство е претърпяло щети, а напротив – описва го като амортизирано.

Дори да се приеме, че с оглед специфичните повреди на автомобила е невъзможно да се открие в системата информация за идентични стоки, то с оглед определението за сходни стоки в чл. 1, § 2, т. 14 от Регламента за

изпълнение, т. е. с подобни параметри, е следвало митническият орган да докаже, че по зададени критерии като марка, модел, тип двигател, година на първа регистрация, внос от САЩ е налична или не е налична информация и ако е налична, да обоснове защо тя не се отнася за сходни стоки. Като доказателство за извършените от него действия той е следвало да състави протокол по чл. 50 ДОПК във вр. с чл. 84ж ЗМ. В случай, че националната информационна система не му предоставя необходимите данни, е следвало да използва сведения от базите данни, създадени и управлявани от митническите органи на другите държави-членки или от службите на Съюза, за да се приеме, че е изпълнил задължението си за полагане на дължимата грижа с оглед цитираните по-горе решения на СЕС.

Бе посочено, че съгласно чл. 74, § 3 от М. когато митническата стойност не може да се определи съгласно § 1, тя се определя въз основа на наличните данни на митническата територия на Съюза, като се използват разумни способи, съответстващи на принципите и общите разпоредби на всяко едно от следните: а) Споразумението за прилагане на член VII от Общото споразумение за митата и търговията; б) член VII от Общото споразумение за митата и търговията; в) настоящата глава.

Според § 1 и § 2 от чл. 144 от Регламента за прилагане, озаглавен "Резервен метод", при определяне на митническата стойност по чл. 74, § 3 от Кодекса може да се използва разумна гъвкавост при прилагането на методите, предвидени в чл. 70 и чл. 74, § 2 от Кодекса. Така определената стойност се основава във възможно най-голяма степен на определените преди това митнически стойности. Когато не може да се определи митническа стойност по § 1, се използват други подходящи методи.

По тълкуването на чл. 31, § 1 от Митническият кодекс на Общността (отм.), съответстващ на чл. 74, § 3 от М., СЕС е постановил Решение от 9 юни 2022 г. по дело C-599/20, "Baltic Master" UAB, в т. 51, т. 54 и т. 55 от което приема, че данните, съдържащи се в национална база данни относно стоки, попадащи в същия код по Т. и произхождащи от същия продавач като разглежданите стоки, представляват "налични данни" в Съюза по смисъла на чл. 31, § 1 МКО, които могат да се използват като основа за определяне на митническата стойност на разглежданите стоки. Позоваването на тези данни представлява средство за определяне на тази стойност, което е едновременно "разумно" и съвместимо както с принципите, така и с общите разпоредби на международните споразумения и с разпоредбите, посочени в същия член, когато деклараторът не предоставя достатъчно точна или надеждна информация относно митническата стойност на

съответните стоки и когато посочените в митническата декларация данни са общи.

Споделят се съображенията, че за да е подходящ приложеният метод за определяне на митническата стойност, той трябва да съответства на чл. 144, §2 от Регламент за изпълнение /ЕС/ 2015/2447. Вторичните методи и резервният метод по същество представляват методи, при които не се използват данни за същата стока. Остойносттаването се извършва въз основа на данните, относими към други стоки или групи от стоки, позволяващи извличане на стойност за митнически цели чрез сравнителен анализ, алгоритми, методики за изчисления и други. Използването на декларираната износна стойност, както е процедирано в процесния случай не е метод по смисъла на чл. 144, §2 от Регламента.

Дори да се приеме, че информацията относно износната стойност е налична на територията на ЕС, то същата не следва да се използва за определяне на митническа стойност по посочения ред. Съгласно чл. 144, §1 от Регламента за изпълнение, при определяне на митническата стойност по пар. 74, §3 от Кодекса, може да използва разумна гъвкавост при прилагане на методите, предвидени в чл. 70 и чл. 74, пар. 2 от Кодекса, но така определената стойност се основава във възможно най-голяма степен на определените преди това митнически стойности. Ако не може да се определи такава, съгласно чл. 144, §2 се използват други подходящи методи, но в този случай митническата стойност не може да се определя въз основа на система, при която за определянето ѝ се използва по-високата от двете възможни стойности или на произволно определени фиктивни стойности, както и на стойностите при износ от трета страна.

Приложената в конкретния случай от американските власти таблица не съответства на така изброените изисквания. Налице е нарушаване на разпоредбата на чл. 144, §2 от Регламента за изпълнение, тъй като при наличието на две стойности за една и съща стока за територията на ЕС, за целите на остойносттаването не може да се използва тази, която е по-високата. Приложена е фиктивна стойност, като едновременно се отхвърлят данните от експортни записи като действителни, а се приемат същите тези данни за целите на остойносттаване на същия автомобил по реда чл. 74, пар.3 от М..

По тези съображения настоящият състав приема, че като не е положил дължимата грижа при използването на всеки един от последователните методи по чл. 74, § 2 от М. чрез издирване и анализиране на всички възможни източници на информация, митническият орган необосновано е пристъпил към прилагане на чл. 74, § 3 от Кодекса във вр. с чл. 144, § 2 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 2015/2447, респ. неправилно и

необосновано е приложил и последната визирана норма, което обуславя незаконосъобразност на издадения от него административен акт.

При този изход на спора, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени претендираните разноски в размер от 2519.76 лева , от които 10 лева държавна такса и 2500 лева заплатен адвокатски хонорар, за което са представени доказателства по делото, както и за пощенски разходи.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл.2 и чл. 143 от АПК, съдът

РЕШИ:

Отменя Решение № 32-479105/17.07.2023г. на Директора на ТД „Митница В.“, с което се отказва да се приеме митническа стойност на декларираната стока №1 по МД № MRN19BG002002014763R1/02.09.2019г., определя се митническа стойност в размер н а53 281,44лв. , определя вземане под отчет и досъбиране на вносно мито и ДДС в размер от 14479.86 лева и законна лихва върху сумата за периода от 02.09.2019г. до датата на връчване на решението и за периода, следващ определения в решението срок за доброволно изпълнение до датата на плащане на задължението по жалба от В. С. С. от [населено място] чрез адв. Р. В. от Б.

ОСЪЖДА Териториална дирекция Митница В. да заплати на В. С. С. сумата от 2519 /две хиляди петстотин и деветнадесет лева/ лева, представляваща сторените и доказани разноски по делото.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: